

рис особистості. Саме тому, у контексті нашого наукового пошуку структура міжкультурної вихованості студента вищого навчального закладу, що формується засобами музики, включає п'ять компонентів, які відображають сутність міжкультурної ідентичності, міжкультурної комунікації, міжкультурної толерантності та специфіку впливу музики на ефективність формування міжкультурної мистецько-естетичної вихованості студентів.

До таких компонентів міжкультурної вихованості належать:

- мотиваційний;
- емоційно-емпатійний;
- когнітивно-ідентифікаційний;
- культурологічно-комунікативний;
- рефлексивно-ціннісний.

Підсумовуючи, констатуємо, що – музику розглянуто як вагомий засіб виховного впливу на духовний світ студента, вона забезпечує всебічний розвиток особистості, спонукає її до морально-естетичних та етичних переживань, у тому числі завдяки тісному взаємозв'язку із засобами морального, розумового та фізичного виховання.

Вплив музики на духовний світ особистості досягається її багатофункціональністю (комунікативна, пізнавальна, соціальна, катарсисна, виховна, сугестивна, компенсаторна, евристична, соціалізуюча, розважальна функції). Завдяки цим функціям та іншим виражальним засобам музика фактично впливає на всі сторони свідомості й діяльності особистості.

Музично-естетичну вихованість студента розглянуто як інтегровану особистісну якість, що забезпечує здатність до міжкультурної комунікації, міжкультурної ідентичності та прояву міжкультурної толерантності. Вона є результатом міжкультурного виховання, зокрема засобами музичного мистецтва.

Список використаних джерел

1. Корній Л.П. Історія української музики: підруч. для муз. вузів. Ч. 2. Друга половина XVIII ст. Київ: Вид-во М. П. Коць; Харків, 1998. 387 с.
2. Сисоева С. Культурологічні концепти освітології та розвиток полікультурного суспільства. *Неперервна професійна освіта*. 2012. № 1–2. С. 28–36.
3. Токарева А.В. Підготовка студентів до міжкультурної комунікації в контексті формування фахівців-медіаторів культур. *Вісник Дніпропетровського університету імені Альфреда Нобеля*. Серія «Педагогіка і психологія», 2013. № 2(6). С. 48–52.

ОСОБЛИВОСТІ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Остафій Галина Павлівна

викладач Львівського коледжу індустрії моди,
Київський національний університет технологій та дизайну,
ostafijgalina@gmail.com

Дистанційна освіта стала викликом в системі освіти, переходом на новий рівень передачі знань, можливістю знаходитись в середині навчального процесу

не виходячи із дому. Такі виклики стали своєрідним «мозковим штурмом» для усіх учасників навчання.

У сучасних умовах дистанційне навчання можна вважати найбільш ефективним методом підготовки освітніх кадрів. Першим хто започаткував дистанційне навчання вважають Ісаака Пітмана. Викладач у 1840-х рр. запропонував студентам Англії навчатися через поштовий зв'язок. Саме зворотній зв'язок від його студентів можна вважати вирішальним критерієм цього нововведення.

Дистанційне система заохочує до навчання усіх хто бажає отримати професію. Це і своєрідний бонус для тих, у кого є бажання отримувати знання залишаючись вдома.

В Україні дистанційну форму навчання з використанням дистанційних технологій впроваджують на законодавчому рівні уже певний час. Зокрема, Постановою Міністерства освіти і науки у 2000 році було затверджено «Концепцію розвитку дистанційної освіти». Також, відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Програми системи дистанційного навчання на 2004–2006 рр.» у 2004 році було затверджене Положення про дистанційне навчання.

Дистанційне навчання – це індивідуалізований процес набуття знань, умінь, навичок і способів пізнавальної діяльності людини, який відбувається в основному за опосередкованої взаємодії віддалених один від одного учасників навчального процесу у спеціалізованому середовищі, яке функціонує на базі сучасних психолого-педагогічних та інформаційно-комунікаційних технологій [1].

У наукових дослідженнях зустрічається різне трактування сутності терміну «дистанційне навчання». П. В. Стефаненко визначає дистанційне навчання як таке, що припускає одержання освітніх послуг на відстані, за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій і являє собою універсальну, синтетичну, інтегральну, гуманістичну форму навчання, що створює умови для студентів та адаптована до базового рівня знань і контрольних цілей студентів [2].

Згідно з дослідженнями Є. В. Долинського дистанційне навчання – це форма здобуття освіти, поряд з заочною та очною, з використанням кращих інноваційних засобів та форм навчання, що засновано на інформаційно-комунікаційних технологіях [3].

Український дослідник В. М. Кухаренко визначає, що дистанційне навчання – це набуття знань і вмінь шляхом інформатизації та навчання з використанням усіх технологій, а також інші форми навчання на відстані [4].

Таким чином, дистанційне навчання можна характеризувати як поєднання сукупності ресурсів навчальних дисциплін та освітніх технологій призначених для передачі знань студенту на відстані.

Принципи дистанційного навчання полягають у активній взаємодії між викладачем та студентом, самостійному освоєнні матеріалу та індивідуальних консультаціях під час навчання.

Між традиційним та дистанційним навчанням основна відмінність полягає у формі проведення заняття. Під час традиційного навчання викладач інтерпретує

знання використовуючи мультимедійне забезпечення, а студент має можливість в реальному часі отримувати інформацію.

Дистанційне навчання дозволяє проводити навчальний процес в асинхронному та синхронному режимах з використанням відповідно організованого веб-середовища (рис. 1).

Організація веб-середовища потребує наявності якісних веб-ресурсів, інформаційно-комунікаційних та психолого-педагогічних технологій.

Сутність асинхронного та синхронного режиму навчання залежить від взаємодії учасників та застосованими ними інтернет-технологій.

При асинхронному режимі взаємодія учасників процесу відбувається із затримкою у часі, а синхронний режим передбачає взаємодію усіх учасників які перебувають у веб-середовищі.

Найбільш поширеними формами онлайн-комунікації є: відеоконференція, форуми, блоги, мобільні застосунки, чати, служби обміну миттєвими повідомленнями, соціальні мережі, електронна пошта, анкетування. Під час асинхронного режиму використовують електронну пошту, форуми, соціальні мережі. У синхронному режиму застосовують чат, аудіо та відеоконференції, соціальні мережі.

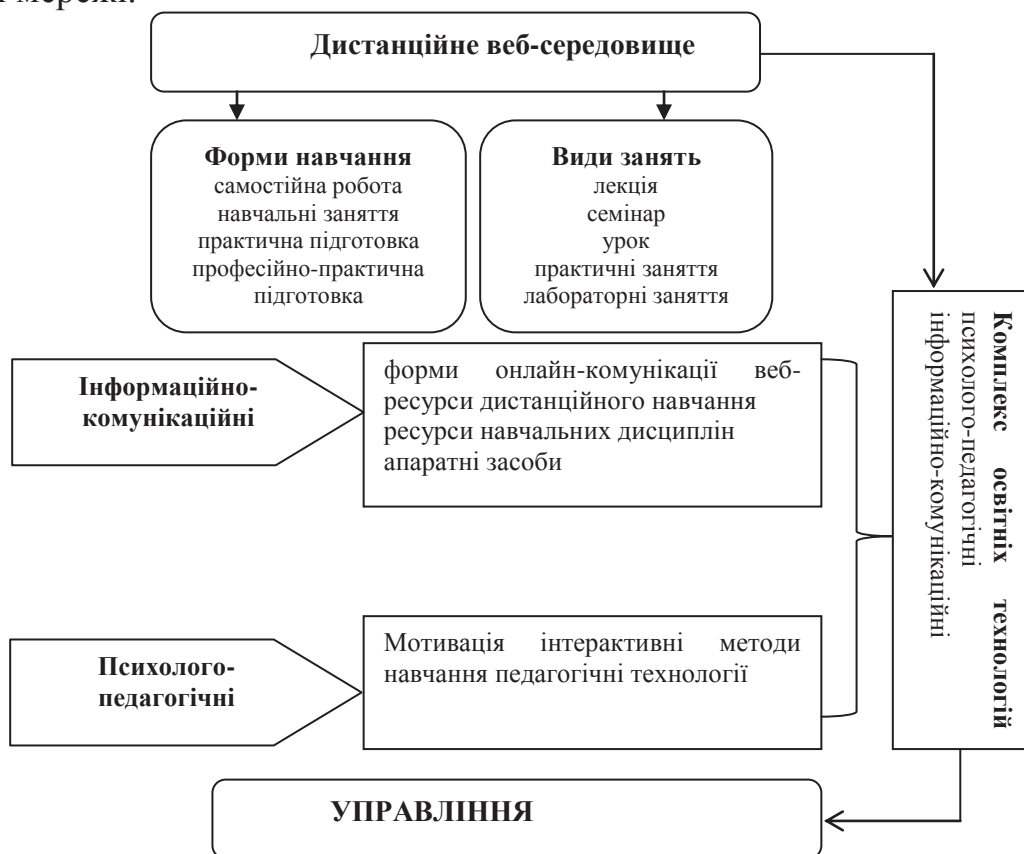

Рис. 1. Карта дистанційного навчання (*складено автором на основі опрацьованого матеріалу)

Варто назвати, що найбільш популярними веб-ресурсами для дистанційного навчання є платформи Moodle та Google, Classroom, Zoom, Microsoft Teams, Google Meet, Skype, ClassDojo, Classtime, LearningApps.org.

Дистанційне навчання забезпечується необхідними веб-ресурсами, графічною та текстовою інформацією. Ресурси для навчальних дисциплін можуть

бути індивідуальні та об'єднані. Найбільш поширеними ресурсами навчальних дисциплін є: методичні рекомендації та послідовності виконання завдань, відео та аудіозаписи, мультимедійні лекційні матеріали, термінологічні словники, практичні завдання із методичними рекомендаціями щодо їх виконання, віртуальні лабораторні роботи та тренажери, посилання на електронні бібліотеки, бібліографії, пакети тестових завдань, ділові ігри.

Також, особливості дистанційного навчання характеризуються рядом недоліків.

Під час традиційних занять студент має більші можливості отримання знань на практичних та лабораторних заняттях. Тому, дистанційне навчання на противагу традиційному потребує створення віртуальних лабораторій.

Дистанційне навчання потребує забезпеченням якісним інтернет-зв'язком, відповідних апаратних засобів та програмного забезпечення. Зокрема, відеоконференц-зв'язок потребує якісного та швидкісного інтернет покриття.

Використання дистанційного навчання потребує у студентів мотивації та самодисципліни. Кожен студент має різне сприйняття та засвоєння інформації.

Отже, у процесі дистанційного навчання необхідно більш чітко зосередитись на ефективній взаємодії викладача та студента, розробці якісних веб-ресурсів та засобів їх доставки, застосування педагогічних інтерактивних технологій, мотивуванні студента для зворотного зв'язку.

Дистанційне навчання можна назвати викликом сучасності для системи освіти, можливістю розширення знань та зниженням динаміки рівня освіченості загалом.

Список використаних джерел

1. Про затвердження Положення про дистанційне навчання: Наказ Міністерства освіти і науки України від 25.04.2013 р. № 466 / Верховна Рада України. URL: [http:// zakon.rada.gov.ua](http://zakon.rada.gov.ua).
2. Стефаненко П.В. Теоретичні і методичні засади дистанційного навчання у вищій школі: дис.доктора пед.наук: 13.00.04. Київ, 2002. 492 с.
3. Волинський Є.В. Формування комунікативної компетентності перекладачів з використанням технологій дистанційного навчання: дис.канд.пед.наук: 13.00.04. Хмельницький, 2012. 280 с.
4. Кухаренко В.М. Дистанційне навчання: навч.метод.посібник. Редакція «Компютер», 2007. 127 с.